

Jonas Lucas Christys prædiken sidste søndag efter helligtrekonger

Taler

Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato

25. januar 2015

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekst

Esajas' Bog kapitel 5, vers 1-7
Paulus' Brev til Romerne kapitel 11, vers 25-32
Markusevangeliet kapitel 12, vers 1-12

Salmer

Den signede dag med fryd vi ser
Fyldt af glæde over livets under
Alle mine kilder skal være hos dig

—

Du fødtes på jord
Hil dig, Frelser og Forsoner
Nu takker alle Gud

- 1 De gik deres vej. Ypperstepræsterne, de skriftkloge og de ældste. For de forstod, hvad han mente. De forstod den med vingården.

- 5 De vidste at vingården var mere end en vingård, at vingården var et billede på deres land og hovedstad. De vidste at de onde vinbønder var et billede på dem selv: folkets ledere, magthavere, overklassen.

- 10 De ville gribe ham, men de turde ikke. Folkets ledere var bange for folket. Så de gik deres vej. Men fortællingen om vingården blev hængende i luften, ordene om de onde vinbønder flyttede sig ikke fra tempelpladsen, anklagen forsvandt ikke selvom de anklagede gik deres vej.

- 15 Læg mærke til, hvad der mangler i lignelsen. Der er både en vingård, en perse og et vagttårn. Der er en vingårdsejer, hans udsendinge og de onde vinbønder. Der er en søn, vingårdens eneste arving, men der mangler noget.

Hvis vingårdsejeren er Gud, hvis vingården er landets hovedstad, og

20 vinbønderne er landets ledere, så er arvingen Guds søn – og så mangler der
noget. Vinbønderne griber sønnen, slår ham ihjel og smider ham ud af
vingården. Men vingårdsejerens søn opstår ikke i lignelsen. Han dør, men han
opstår ikke. Hans død bliver hævnnet, der bliver ansat nye folk i vingården, men
vi hører ikke om, at arvingen opstår. Der mangler noget om kristendommens
konstituerende begivenhed i lignelsen. Der mangler noget om opstandelsen.

25

*

Jeg vil gerne sige noget om det, der mangler i dagens evangelietekst. Jeg vil gerne
sige noget om opstandelsen. Der er mange måder at forstå opstandelsen på. De
30 må stå klart for dem af jer, der har fulgt med i den seneste måneds debat om
emnet.

Lad mig skitsere de to yderpunkter.

35 På den ene side kan man holde fast i, at hvis opstandelsen ikke kan forklares, så
må den forkastes. Man har ikke plads i kraniet til at tro på noget uforklarligt.

På den anden side kan man holde fast i, at opstandelsen er et mirakel, et brud på
naturlovene, og at troen derfor er irrationel, mystisk og uforklarlig.

40

Og så er der en tredje position, som sådan set giver plads til de to andre, nemlig
den position, som er blevet kaldt den poetiske, hvor opstandelsen er noget, der
sker i sproget, en ordbegivenhed.

45 Lad os med disse positioner i baghovedet se på det historiske.

Opstandelsen er en begivenhed, som den historiske videnskab ikke kan sige
noget om. Den historiske videnskab kan konstatere, at Paulus og disiplene
troede på, at Jesus var opstået. Og denne tro var sandsynligvis baseret på
50 forskellige syner, som de havde haft. Opstandelsestroen er en historisk
kendsgerning. Den opstod efter at Jesus var død. Men selve opstandelsen kan
den historiske videnskab ikke sige noget om.

Hvad siger vores erfaringer os om opstandelsen? Vores erfaringer siger os, at
55 døde mennesker ikke kan blive levende igen. Vi ved ikke, hvad døden er eller
hvad der er på den anden side. Men vi ved, at vores døde ikke opstår her hos os.

Det har de i hvert fald ikke gjort indtil nu. Så vidt vi ved, er opstandelsen en umulig begivenhed. Døde mennesker kan ikke blive levende igen.

60

De første kristne vidste godt, at deres tro udsprang af en umulig begivenhed. De troede på, at det umulige var sket. Opstandelsen er kristendommens kilde. Af den udsprang alle ordene om den opstandne. Paulus' breve og de fire evangelier. Men kildens udspring er skjult – og det var den også for de første kristne, som
65 digtede videre på begivenheden og dens betydning.

Naturvidenskaben fortæller os, at vi lever i lyset fra en begyndelse, som vi ikke kan se. Det nye testamente fortæller os, at vi lever i varmen fra det lys, som blev tændt, da Gud døde og opstod.

70

Ligesom filosofen altid allerede befinder sig inde i den virkelighed, som han forsøger at beskrive udefra på samme måde er du og jeg i dette nu en del af den befrielses- og kærlighedshistorie, som begyndte med en begivenhed.

75 Der skete noget, da Jesus var død. Der skete noget med de kvinder, som havde fulgt ham til det sidste. Der skete noget med de mænd, som havde forladt ham, da det brændte på. Der skete noget med verden, da Jesus døde. Og der kan også ske noget med os, når vi hører historierne om den opstandne.

80 Opstandelsen er både en fortidig begivenhed og en nutidig erfaring. Sådan var det også for Paulus. Kristus lever i mig, skrev han i sine breve. For Paulus var opstandelsen nok en fortidig vision, men også – og i endnu højere grad – en nutidig erfaring. Vi kan gøre opstandelseserfaringer, selvom vi ikke har haft visioner af den opstandne.

85

Vores krop har opstandelseserfaringer i sig. Når vi vågner fra søvnen, når vi rejser os efter at være faldet, når vi hjælper en anden eller selv hjælpes op efter et styrt, så er det kropslige erfaringer af, hvad opstandelse er.

90 Vi kender også til oplevelsen af, at det umulige pludselig bliver muligt. Vi kan erfare, at der midt i meningsløsheden findes en mening, som vi kan leve videre på. Vi kan miste vores frygt for døden. Opstandelse er også en følelse af, at alt er godt.

95 Når vi holder gudstjeneste sammen, så er det for at gøre plads til

opstandelseserfaringer. Vi kan ikke møde Jesus ude på gaden, men vi kan møde den opstandne i hans ord. Musikken og salmerne, bønnerne og de bibelske tekster, åbner døren ind til en verden, hvor døden er overvundet, og hvor
100 kærligheden sejrer.

Opstandelsen er både en fortidig begivenhed og en nutidig erfaring. Men opstandelsen er også en fremtidsvision.

105 Det var apostlen Paulus, der som den første lavede en forbindelse mellem troen på, at Jesus var opstået og håbet om alle menneskers opstandelse. Paulus havde en forestilling om, at den opstandne i nær fremtid ville komme igen til lyden engle og basuner. Denne forestilling er ikke vores, men vi kan sagtens forstå og dele håbet.

110 Vi kan sagtens forstå håbet om en lys fremtid. Vi kan sagtens se det smukke i en vision om, at der en dag ikke længere vil være krig eller sult eller sygdom. Når vi betragter den verden, vi lever i, så virker det naivt og utopisk, at forestille sig en fremtid, hvor mennesker ikke slår hinanden ihjel eller dør af sult og sygdomme.
115 Og alligevel er det det, vi må og skal håbe på. Det kristne håb, opstandelsesvisionen, er, at kærlighedens Gud må blive alt i alle. Måske er Jesus først for alvor opstået, når Guds rige er midt i blandt os?

*

120 Dagens evangelietekst er tavs om opstandelsen. Men opstandelsen er en forudsætning for tekstens forfatter. Uden forfatterens opstandelsestro havde vi aldrig hørt Jesus fortælle lignelsen om de onde vinbønder.

125 Og lad mig så lige her til sidst, sige lidt om konflikten med ypperstepræsterne, de ældste og de skriftkloge. Jesus sparker aldrig til nogen, der ligger ned. Han tager altid parti for de svageste i samfundet. Og det er derfor han kommer i konflikt med magthaverne. Opstandelse er også gøre opstand. Og i den forstand er der opstandelse i dagens tekst. Jesus gør opstand mod de religiøse og politiske ledere
130 og deres magt.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag efter helligtrekonger

140 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-sidste-sondag-efter-helligtrekonger>

145

150

155

160

165

170